

OSTATNIE WIADOMOŚCI

zł. 1-95

KRAKOWSKIE

10 gr.

Rok V.

Kraków, sobota 20 lipca 1935 r.

Nr. 199

Siekiera zarabiała dwoje dzieci

Potworna zbrodnia wyrodnej matki, która wpadła w szal zazdrości o kochanka

Przy ulicy Godowskiej 18, na Marymoncie, przedmieściu Warszawy, w nowoczesnym domu mieszka od trzech lat, zajmując pokój z kuchnią w półsuterenie, pracownik tramwajów miejskich 38-letni Eugeniusz Nikitin. Wszyscy nazywają go na Marymoncie „Kacapem” i raczej znają go z przezwiska, niż z nazwiska. Nikitin jest żonaty, jednak przed kilku laty żona rozeszła się z nim i wyjechała do Rosji. Nikitin został sam. Po pewnym czasie poznał się bliżej z kobietą lżejszych obyczajów i z tancerką nocnych restauracji Janiną Kicińską, z którą razem zamieszkał.

Kicińska miała córkę Krystynę, w jakimś czasie przysłała na świat drugą córkę, której ojcem był już Nikitin. Dano jej imię Anita. Dzieci dochowały się do lat 11 i 4.

Pożycie dwojga przyjaciół obfitowało w burzliwe zatargi, zwłaszcza, że Nikitin sobie nie folgował i zaciągał olbrzymie długi, biorąc na spłatę wszystko, co się dało i gdzie się dało, tak, że dług w tej chwili wynosi podobno około 40.000 złotych. Zakupy wane na raty przedmioty, Nikitin sprzedawał odrębnie za gotówkę po bardzo niskiej cenie. To też do mieszkania Nikitina stale przychodzili wierzyciele. Taki tryb życia spowodował nawet, że Nikitin został w ostatnich czasach zwolniony z pracy i okres wymowny obecnie mu się kończy.

Ażby uwolnić się od natrętnych wierzycieli, Nikitin mało przebywał w domu, który wprawdzie był zamknięty. Kicińska, prowadząc wystawny tryb życia, musiała starać się o zarobki i również w domu nie przebywała. Dzieci były stale w mieszkaniu zamknięte i głodowały. Nikitin i Kicińska nie bywali w domu także często nocami, zwłaszcza Kicińska, która zarabiała na dancingach i w restauracjach. Tak było i nocy wczorajszej. O świcie sąsiadka Stanisława Sytkowa usłyszała płacz dzieci. Podeszła więc do zamkniętych drzwi i zaczęła uspokajać dzieci.

Około godziny 7 zajeżdżała przed dom taksówka. Wysiadła z niej Kicińska. Była pijana po nocnej hulance. Weszła do mieszkania, taksówka zaś na nią czekała. Kicińska przyjechała za-

tem do domu już z jakimś planem.

W kilka chwil potem Sytkowa wracała ze sklepu i w pobliżu spotkała Kicińską. Była zaferowana.

— Zabiłam dzieci, niech je pani ratuje! — krzyknęła do Sytkowej. Ta zaalarmowała sąsiadów, którzy z właścicielem domu Bolesławem Skowrońskim na czele pobiegli do mieszkania Nikitina. Oczom ich przedstawił się straszliwy widok. Obie dziewczynki leżały w łóżku skąpane we krwi. Całe mieszkanie zbrzydzone krwią. Obok łóżka na podłodze leżała okrwawiona siekiera.

Więść o zbrodni rozeszła się po Marymoncie błyskawicznie.

Przed domem zebrał się wielki tłum kobiet, które chciały tłumnie biec do komisariatu i dostać się do morderczyni, aby ją zlin czować. W tej samej chwili zajeżdżała przed dom taksówka. Wsiadli z niej policjanci w towarzystwie Kicińskiej, którą sprowadzono do miejsca zbrodni dla śledztwa.

Jak się okazało, Kicińska po zbrodni pojechała do komisariatu i sama zameldowała o tem, co uczyniła. Tłum kobiet, ujrzawszy Kicińską, rzucił się na nią, chcąc ją ukamienować. Policja z trudem uniemożliwiła dokonanie samosądu.

W godzinę później zjawił się Nikitin, którego również całą noc nie było w domu. Według

jednych, Nikitin był na służbie, według innych przebywał na hulance. Jak tam było naprawdę ustali śledztwo, faktem jest, że Kicińska robiła mu sceny zazdrości i wczoraj rano miała od niego swoją rywalkę, córkę jednego z marymonckich obywateli. Po dokonaniem odkrycia Kicińska przyjechała do domu i z zemsty porąbała siekierą obie swoje córki.

Ponieważ dziewczęta dawały jeszcze oznaki życia, wezwano Pogotowie Ratunkowe. Lekarz stwierdził u Krystyny 5 ciętych ran głowy i 2 rany — głowy i boku — u Anity. Obie odwieziono do dziecięcego szpitala im. Karola i Marji w stanie bardzo ciężkim. Kicińską osadzono w więzieniu.

Zamieranie handlu w Gdańsku

W magazynach i sklepach gdańskich daje się odczuwać coraz większy brak towarów. Zapasy wszelkich wyrobów przemysłowych są na wyzerpaniu a nowe transporty nie nadchodzą wskutek ograniczeń dewizowych i nieuregulowania należności za dawne dostawy.

W obuwiu, bieliznie i ubraniach istnieje bardzo mały wybór a ceny tych towarów idą stale w górę. Szczególnie drogie są w Gdańsku wyroby kosmetyczne, gdyż władze senackie odmawiają przydziału dewiz na sprowadzenie artykułów kosmetycznych z zagranicy. Wielu kupców z konieczności przetrzuca się do innych branż.

Zjazd legionistów

W tegorocznym zjeździe legionistów, który odbędzie się w dniu 6 sierpnia w Krakowie, weźmie udział szereg wybitnych osobistości z obozu rządowego. Na zjazd do Krakowa przybędą: premier Ślask, który jest prezesem Zarządu Głównego Związku Legionistów, Generalny Inspektor Sił Zbrojnych, gen. Rydz-Śmigły, piastujący stanowisko naczelnego komendanta legionowych kół pułkowych, i członkowie rządu. Według zgłoszeń nadesłanych Związkowi Legionistów tegoroczny zjazd legionistów w Krakowie będzie wyjątkowo liczny, weźmie w nim udział 14.000 osób. Po zakończeniu zjazdu legionistów udadzą się na Sowiniec, gdzie wezmą udział w sypaniu kopca.

Policja na barykadach w Belfaście

Wojsko i czołgi na ulicach miasta

LONDYN (ATE) — Liczba ofiar rozruchów w Belfaście zwiększyła się o 6 osób.

Policja wzniosła w różnych punktach miasta barykady, aby w ten sposób rozdzielić walczące obozy. W ciągu dnia wczorajszego doszło do nowych zaburzeń. W godzinach przedpo-

łudniowych w pobliżu Yorkstreet zgromadziły się olbrzymie tłumy, przybierając groźną postać wobec policji, która oddała w powietrze kilka salw, zmuszając demonstrantów do wycofania się.

Po południu, podczas pogrzebu jednej z ofiar walk ulicznych

doszło do nowych rozruchów. Tłum rzucił się na policję, usiłując ją rozbroić.

Sytuację zdołano opanować przy pomocy oddziałów wojska i czołgów. Na cmentarzu doszło do strzelaniny między orangistami i irlandzkimi nacjonalistami.

Przeciw kartelom

Na terenie Zagłębia Dąbrowskiego związki zawodowe robotników wszystkich grup politycznych podejmują wspólną akcję przeciwko kartelom. Związki domagają się przeprowadzenia likwidacji karteli i syndykatów w przemyśle hutniczym i metalowym, utrzymujących sztucznie ceny przetworów i wytworów tego przemysłu, co hamuje zbyt produkcji, a tem samem zmniejsza ilość rąk roboczych, powodując powiększenie stanu bezrobocia. Odpowiednie memorjały w sprawie karteli przesłane mają być władzom centralnym.

Katastrofa koje owa

W miejscowości Upper Sanducky w stanie Indiana (Ameryka), wydarzyła się wielka katastrofa kolejowa. Z powodu złego nastawienia zwrotnicy pociąg pociąg powolny wpadł na stojący pociąg towarowy. 20 osób odniosło rany. Stan 3 rannych jest uważany za beznadziejny.

W poszukiwaniu złota carskiego

„Gorączka złota” trawi Kielce

KIELCE (tel. wł.) Miasto żyje pod wrażeniem niebywałej sensacji. Oto jak się okazuje na przedmieściu Szydłówek rzekomo został w swoim czasie zakopany skarb w sumie 800.000 złotych rubli.

Według pogłosek skarb ten został ukryty przez jakiegoś kapitana wojsk rosyjskich pod

czas odwrotu armii. O skarbie wiedział również ordynans kapitała, niejaki Szymon Łukiszkin. Ten ostatni dostał się z kolei do niewoli i razu pewnego, spotkawszy mieszkańca Kielc, opowiedział mu o skarbie.

Gdy rozeszła się pierwsza wieść o skarbie, natwonił się tłum gromadzący się do rozkopywania ziemi. Szukano zawzięcie, ale jakoś bez rezultatu. Nie odstraszyło to innych i doszło do tego, że nawet ludzie zamożni bawili się w poszukiwaczy złota. Miasto ogętała gorączka złota. Są tacy, którzy szukają na

własną rękę, ale są i... mądrej sz. Ci zbierają się w całe grupy i przeprowadzają badania przedmieścia i dopiero potem rozkopują ziemię. Skarbu jednak nie widać i według wszelkich przypuszczeń ktoś zakpił sobie z łatwowierności ludzkiej.

Awantury komunistyczne w Londynie

LONDYN (ATE) — Na polozonem w południowo-zachodniej dzielnicy Londynu przedmieściu Camden Town doszło wczoraj do wykroczeń elemen-

tów komunistycznych przeciwko zwolennikom Mosley'a.

Tłum komunistów złożony z 600 osób, rzucił się na wychodzących z zebrania faszystów i poturbował siedemnaście, w tem dwie kobiety. Nastawiano schronili się do pobliskiego garażu, gdzie opatrzone im rany, zadane przez komunistów i pochodzące od odłamków szkła i kamieni.

Ponieważ komuniści usiłowali wedrzeć się do garażu, zaalarmowano policję. Pięćdziesięciu policjantów przybyło samochodami i konno i rozprężyło komunistów. Nikogo nie aresztowano.

Krwawe walki na pograniczu

LONDYN (ATE) Z Szangaju donoszą: Dziennik „Sunbao” podaje, że na pograniczu prowincji Szeczuan i Kantsu toczą się krwawe walki.

Znaczne siły armii czerwonej, które mają wynosić około 200 tys. żołnierzy, prowadzą ofensywę w kierunku północnym, gdzie zastąpiły im drogę najlepsze oddziały armii Czang-Kaj-

Czeka. Jest to pierwsza dywizja nankińska.

Walki przybierają coraz bardziej ostry charakter. Biorą w nich udział 22 samoloty, przysłane przez marszałka Czang-Kaj-Czeka. Czerwoni zajęli przemysłowe miasto Lufan i utworzyli rząd sowiecki, który przeprowadza mobilizację do armii czerwonej.

Brawo, Legja!

Wacker (Wiedeń) pokonany przez Legię

Wczoraj licznych zwolenników piłki nożnej spotkała miła niespodzianka. Legja, wzmocniona zdyskwalifikowanym Martyną, pokonała czwartą drużynę Wiednia, Wacker w stosunku 2:1. Wynik ten po szeregu porażek naszych drużyn ma olbrzymie znaczenie propagandowe. Legja, mimo słabej naogół formy, wykazywanej w meczach o mistrzostwo Ligi, zdobyła się na maksimum wysiłku i za to należy się jej słowa uznania.

Przebieg spotkania był nieciekawym. Wiednieńczycy wyraźnie zmęczeni, leniwie poruszali się po boisku, dając tylko chwilami próbki prawdziwej klasy austriackiego futbolu.

Legja natomiast walczyła zapałem o każdą piłkę, prowadząc piękną grę zespołową. Martyna, którego PZPN

ze względu na znaczenie spotkania międzynarodowego zezwolił na grę, raz jeszcze wykazał, że jest niezastąpiony na swojej pozycji.

Początkowo goście przeprowadzając szereg groźnych ataków. Legja powoli otrząsa się. Obustronne liczne ataki nie przynoszą żadnego rezultatu. W 45 minucie Nawrot otrzymuje piłkę na środku boiska. Przebiega z nią kilkanaście metrów, stacza zwycięski pojedynek z bekiem Wackeru i następnie pięknym strzałem zdobywa bramkę. 1:0 i przerwa.

Po przerwie Wacker gwałtownie atakuje, w 24 min. Heinreinter zdobywa gola. 1:1.

Publiczność dopinguje Legję, która istotnie powoli przejmując inicjatywę. Znaczący bramkę uzyskał Nawrot.

Zniżka do kin: „Adria”, „Atlantio”, „Świt” lub „Bagatela”. dla Czytelników „Ostatnich Wiadomości Krakowskich” Ważny tylko w dniu 19 lipca 1935 r.

Wesoły Kacik

RYŻ

Jak służąca od nas odeszła — opowiada pan Pipman — żona mi powiedziała.

— Beniek! Dziś ja sama ugotuję obiad.

— Dobrze — zgodziłem się.

— A co zrobisz?

— Ryż.

— Dlaczego akurat ryż?

— Bo ryż się łatwo gotuje, a po drugie w kuchni stoi pełna

puszka ryżu. Ma się zmarować?

Poszliśmy do kuchni, ja rozpałiłem ogień, a żona wzięła

puszkę z ryżem i podrapała się w głowę.

— Beniek! Ile tego ryżu wziąć?

— Tyle, żeby starczyło na dwie osoby.

— Taki garnek wystarczy?

Pokazała mi duży żelazny garnek.

— Ja wiem? Najwyżej trochę zostanie.

— A jak myślisz? Może do

łać trochę wody?

— Ja myślę, woda nie zaszkodzi. Woda jest bardzo zdrowa.

Więc ona nasypała pełen garnek ryżu, połała zwierzcem

wodą, postawiła na ogień i czeka

my co będzie. Patrzmy się, pa

trzymy i znów mnie się żona py

ta:

— Beniek! A może trzeba mie

szuć?

— Możliwe. Napewno — nie

wiem.

To ona wsiadła na mnie z a-

wanturą.

— Ty się zawsze chwalisz, że

jesteś mądry! A co ty wiesz?

Nawet o marnym ryżu nic nie

wiesz.

— Jakto nie wiem? Wszyst-

ko wiem! Ryż to jest towar ko-

lonjalny, który...

Nie skończyłem, bo nagle żo-

na zaczęła krzyżeć...

— Prędzej, prędzej! Dawaj

drugi garnek! Patrz co się dzie-

je!

Rzeczywiście ryż w garnku

coś zaczął puchnąć i przelewać

się na kuchnię.

Złapałem prędko drugi gar-

nek, żona przelała do niego po-

łowę i się dalej gotowało w

dwóch.

Ale żona już była niespokoj-

na.

— Co on tak puchnie ten ryż?

Może mu woda zaszkodziła?

Może trzeba było wziąć mleko?

— Nie wiem.

— A co ty wogóle wiesz?

— Wiem, że ryż to jest naro-

dowa chińska potrawa. 300 mil-

ionów Chińczyków żyje tylko

ryżem...

— Żyje? — wrzasnęła żona

— Ale ja nie żyję! Patrz co się

znów robi! Prędzej! Jeszcze

dwie garrki!

Rzeczywiście ryż znów zaczął

puchnąć i przelewać się na kuch-

nię. Myśmy prędko złapali jesz-

cze dwa garnki, przelało się do

nich z tamtych i już na kuchni

stały cztery garnki z ryżem.

— A co teraz? — spytała mnie

żona. — Dosypać sól, czy cu-

kier?

Wolałem już nic nie mówić.

A ona nagle uderzyła się w gło-

wę.

— Mam myśl 300 milionów

Chińczyków je ryż, to przecie

Wspólny front młodzieży polskiej

Wysłannik „Ostatnich Wiadomości“ u młodzieży w Spale

Tysiącami niskich, zielonych namiotów, przyciągało się wśród nieprzejrzanego gestwiny lasów spalskich sezonowe miasto uśmiechniętej i rozśpiewanej młodzieży.

Tęcza symbolicznych znaków przystroili się drzewa, tyśiącami kolorowych chorągiewek załopotał, spokojny, majestatyczny las.

Jubileuszowy zlot harcerstwa polskiego zawiadzał spokojnym życiem Spali, pochwylił je w swoje ręce, rozdmuchał i rozniecił, a buchnęło ogniem płomiennej młodości!..

Idziemy przez piękną, niskim żywoplotem otoczoną, aleją i słyszymy za sobą rozmowę prowadzoną w języku niemieckim. Rozmawiają o tem, że cały dzień już przedłużyli swój urlop i obawiają się z tego powo-

du przykrych następstw.

Oglądamy się i dostrzegłszy za sobą dwóch ogorziałych chłopaków w harcerskich mundurkach, nawiązujemy z nimi rozmowę:

— Druhowie z Niemiec przyjechali?

— Jo! My z niemieckiego Śląska są! — odpowiadają łamaną polszczyzną.

— Z jakiego miasta?

— Z Bytomia aże! Nos tu na wiecju zjechało!

— Ale druhowie są Polakami?

— Ano! Jakżeby nie! — odpowiadają i rozsznuwają swoje kłopoty. — Boimy się jeno, aż by nam we fabryce nie awantu rzyli. Pracujemy u „Poswerka“ w fabryce, jako robotniki. Jak nam hufcowy nadmienił, jako się w Polsce harcerze zjadom.

Sensacyjny proces generalowej

Z niecodziennym powództwem wystąpiła do Sadu Okręgowego w Warszawie Gizela Wróblewska, żona generała, b. dowódcy Okręgu Korpusu Nr. V w Krakowie.

Generalowa we własnym mieszkaniu tak nieszczęśliwie upadła, że złamała prawą rękę. Na tychmiast wezwano docenta uniwersytetu Jana Zaorskiego, który nałożył prowizoryczny opatrunek i polecił przyjąć nazajutrz do lecznicy celem zestawienia złamanej kości. I rzeczywiście nazajutrz doc. Zaorski dokonał zabiegu chirurgicznego, zestawił rękę i umieścił ją w gipsie.

Długotrwałe leczenie przez doc. Zaorskiego nie zadowoliło generalowej, która ustawicznie odczuwała silne bóle. Zwróciła się przeto do innego lekarza, który powtórnie kość zestawiał. Mimo to gen. Wróblewska nie odzyskała dawnej sprawności. Wystąpiła przeto do sądu przeciwko doc. Zaorskiemu, żądając 35.000 zł. tytułem odszkodowania za wadliwe leczenie, skutkiem którego utraciła zdolność w prawej ręce. W powództwie gen. Wróblewska twierdzi, że jest z zawodu malarka i trudniła się wyrobem artystycznych kilimów, a z winy doc. Zaorskiego nie może się tem zajmować.

Pozwany lekarz bronił się tem, że leczenie odbywało się z całą starannością i według najlepszych zasad chirurgji.

Sąd powołał 3 biegłych profesorów, którzy na wczorajszej rozprawie wydali opinię, iż nie dostrzegają wadliwości w leczeniu, a sztywność ręki

oni wiedzą dobrze jak go gotować. Leć do telefonu.

— Poco?! —

— Zadzwonił do poselstwa

chińskiego i spytał się co robić.

Zadzwoniłem. Jak się spyta-

łem, czy do ryżu wziąć sól, czy

cukier, to mi odpowiedzieli „id-

jota“ i odłożyli słuchawkę.

A jak wróciłem do kuchni, to

żona postawiła nowe cztery

garnki, bo w tamtych czterech

ryż się już nie mieścił. On coś

tak puchnie, jakby był chory.

I teraz, już od trzech dni my

jemy ryż i ryż, i nie możemy

tych osiem garnków ryżu w za-

den sposób zjeść.

Napoleon Sadek.

jest wynikiem właściwości ustrojowych gen. Wróblewskiej, która cierpi na niedowapnienie kości.

Wyrok w tej sprawie zapadnie w dniach najbliższych.

NA MAŁEJ WOKANDZIE...

W nadbudówkę sztuknięty

(A.E.) Zwykle mężczyzna tak się urządza, że żonę ma w domu, a przyjaciółkę — na mieście.

Inaczej żyje sobie jednak pan Drobny: bowiem przyjaciółkę ma w domu, żonę natomiast na mieście.

Dla wygody pan Drobny zameldował swą przyjaciółkę jako żonę. I nikt nie domyśliłby się, że prawdziwe nazwisko panny jest Henryka Wolska, gdyby nie pewna wada pana Drobno. Mianowicie mówi on przez sen.

Otóż pewnego razu panna Henryka wróciła do domu z butelką wódki, która miała być dla ukochanego miłą niespodzianka.

Ale że pan Drobny chrapał właśnie na łóżku, więc niewiasta postanowiła go nie budzić. Usiadła tylko przy nim i szepnęła tkliwie:

— Dziubdziusiu, kochasz jeszcze swoją małą?

— Oj! — jęknął przez sen pan Drobny. — Skaranie boskie z temi babami. Po cholere wzielem te nowe zmoro do domu? Malo mi bylo pierwszej?

Panna Henryka aż zzieleniała z złości. Ale nie rzekła ani słowa, tylko pilnie słuchała.

— Będę musiał wiać z mojej meliny, jak pragne złotówek — mruzczał przez sen pan Drobny. — Skarz mnie Bóg, jeżeli jeszcze kiedy z parzygnatem zamieszkam. Po chorobe mnie to? Wezme pokój z jakim kolezka; co drugi dzień ochlaj zrobimy, z golonka, wedzonka, monopolka, zagrycha, no nie? A jak Henryka przyłtzie, to kopniaka w tylnę część i paszla!

— O, andyto! — syknęła panna Henryka. poczem trzymana w ręku butelka, rąbnęła ukochanego po głowie.

— Ratunku!!! — wrzasnął pan Drobny, zrywając się na

to aże nam się wedle serca z uciechy ścisnęło. Dopieroż wstępnym raz my do Polski jechać mieli i to do harcerzy!

— Dawno już należycie do harcerstwa?

— My som już po dziesięć lat aże! A co my się nacierpieli? Teraz to już i narzekać na co nima, ale ze trzy lata zpowrotem to było się czego lękać. I leż to razy i kija my w plecy dostali. Jak się ino polskie harcerze na Bytomiu ukazałi, to pedem Niemce na nas z larami i do bójk! Jak się czasem chęca wytworzyła, to przeze trzy dni siedzieli my w „Domu Polskim“ zawarci, bo Niemcy z pałami, a z kamieniami stali. Lu dzie nie dawali nam przecie po mocy nijakiej. Same polskie, drzwi przed nami zawierali, aż by nam schronienia nie dać, jako, że się o pomstę niemiecka bojali!

— A co się zmieniło obecnie?

— No, tera jest już dobrze.

Tera nie trzeba się użalać. Wolno nam i śpiewać po polsku i w mundurach chodzić. Pierwszego maja, iako, że było święto niemieckie, mieli my trocha wymówek. Ano śpiewaliśmy po na-

szemu, a hitlerowcy nom gada-

ją: „Zle robita bursze, że w nasze święto po polsku śpiewata.

Bedzecie mieli swoje święto trzeciego maja, to nikt wam śpiewać nie zakaze!“

— Trocha rechtu to i mieli — powiadają chłopcy z przekonan-

niem. — Nie trza było tak robić!

— Moglibyście druhowie po

wiedzieć nam jak się przedstawia warunki pracy robotników polskich na Śląsku niemieckim?

— Z tem jest ciężko — odpowiadają. Bezrobocie w Niem-

czech jest wielkie. Ludzie buntują się na zatrudnianie cudzo-

ziemców. Ja jestem głównym żywicielem całej rodziny, skła-

dającej się z pieciu osób. Ojca mego zredukowali już rok temu, był górnikiem!..

— Wystarczy wam chociaż na utrzymanie?

— Skapo, ale jakoś musi wystarczyć!

Stoja przed nami chłopcy, którzy są bardziej przecie ser-

cu polskiemu drodzy, niż reszta dziesiątek tysięcy młodzieży,

którzy korzystając z pełni wol-

ności, zjechali się do Spali, na jubileuszowy przegląd swoich szeregów.

Przyjechali z za kordonu, gdzie pałką i kamieniem star-

no się wybić im z głowy myśl o starej Ojczyźnie. Przyjechali i sa zachwyceni. Nie żalują ciężkich dni szykan, nie skarżą się na prześladowania, ale wchłaniają w siebie żywiczny zapach lasów polskich, przekonani, że w wypadku, gdyby stać się im miała krzywda — „z orężem stanie hufiec nasz, duch będzie mu hetmani!“

I to jest najważniejszy cel jubileuszowego zlotu harcerskiego w Spale. Wspólny front młodzieży polskiej! I tej z kraju i tej z za kordonu!

I jeśli zamierzamy zlotowi spalskiemu poświęcić kilka reportaży, to właśnie od tego wywiadu z harcerzami z Bytomia, należało je rozpocząć.

Galerja dziwów

Coj uwierzycie, ZE...

Dłoń o 6-ciu palcach

Mieszkańcy hiszpańskiej wsi Cervera de Buitrago tem się różnią od wszystkich innych ludzi, że dłonie ich i stopy zakończone są sześcioma, siedmioma, a nawet większą ilością palców.

Najczęściej spotykane są wśród nich dłonie i stopy sześciopalczaste, przyczem jedynym czło-wiekiem o normalnej ilości palców jest najstarszy mieszkaniec wsi, inwalida wojenny.

Wieśniacy z Cervery są przekonani, że posiadają normalną ilość palców i uważają dłonie przybyszów za dziwne wbyrki natury. Ponieważ znajdują się na bardzo niskim stopniu kultury, przeto liczą przy pomocy palców i w rezultacie, za miast liczyć, jak cały świat, dziesiątkami, wytworzyli sobie własny system liczenia. Na-

leży nadmienić, że wieś Cervera znajduje się wśród gór i do stępu do niej jest bardzo utrudniony. Z tego też powodu mie-

szkańcy Cervery od lat zawierają związki małżeńskie tylko między sobą, co w konsekwencji spowodowało wyżej opisaną zwyrodnienie.

Dziś specjalna Komisja odda Wasze zdjęcia do druku

Wspaniały plan konkursu filmowego „Ostatnich Wiadomości”

— Kiedy? Kiedy nareszcie widać się nasze zdjęcia? Czy moje zdjęcie się nadaje?

Jesteśmy poprostu zasypani pytaniami i listami.

Drozy Czytelniku! Staramy się każdemu odpowiedzieć w miarę możliwości.

P. Krycia Biedowska, Kałusz. Prosimy o nadesłanie zdjęcia.

P. Leszczyński, Mińsk. Niestety, nie mamy na to żadnej rady.

P. Daszkiewicz. Precz z fałszywym wstydem! Prosimy zgłosić się do Administracji po odbiór upoważnienia do skorzystania z bezpłatnego zdjęcia.

P. Lasot Michał. Czekamy.

P. S. W. Praga. Zapomniała Pani nadesłać swój adres. Upoważnienie możemy wysłać listownie. Należy tylko przesłać 7 (siedem) kuponów pod adresem „Ostatnie Wiadomości” (Konkurs filmowy), Warszawa, Widok 21.

„Art”, Podwale. Prosimy o zgłoszenie się do Redakcji o godz. 1-ej p. d.

TYLKO KILKA DNI...

Dziś zbierze się specjalna komisja, która zgodnie z naszą zapowiedzią zajmie się opracowa-

niam zdjęć nadesłanych na konkurs.

Do komisji tej zaproszeni zostali:

Popularny artysta oraz producent filmowy

Eugenjusz Bodo

znakomity aktor komedjowy

Adolf Dymśa

znany i ceniony reżyser filmowy

Michał Waszyński

krytyk filmowy i kierownik prasowy amerykańskiej wytwórni „Metro-Goldwyn-Mayer”

Józef Fryd

znakomity feljetonista, autor scenariuszów filmowych

Napoleon Sadek

Z ramienia Redakcji „Ostatnich Wiadomości” do komisji weszli:

redaktor naczelny:

Zdzisław Wójtowicz

oraz nasz sprawozdawca filmowy

Henryk Liński

Zdjęcia dziś wybrane zamieszczone będą za kilka dni na łamach „Ostatnich Wiadomości”.

Czytelniczki i Czytelnicy! Możecie mieć zupełną pewność, że każde, absolutnie każde zdjęcie będzie dokładnie zbadane. Nie chcemy nikogo pomijać, ani też nikogo wyróżniać.

Zasada naszego konkursu jest **RÓWNOŚĆ I JAWNOŚĆ**. Zgłoszenia są nadal przyjmowane.

Kto jeszcze nie złożył zdjęcia nie tylko może, ale powinien dziś to uczynić. Dla tych, którzy pragną sфотографować się bezpłatnie w pierwszorzędnym zakładzie fotograficznym

RADJOTYP

(Marszałkowska 131)

zamieszczamy kupon dodatkowy. Znów za okazaniem 7 (siedmiu) takich samych kuponów Administracja „Ostatnich Wiadomości” wyda upoważnienie do skorzystania ze zdjęcia bezpłatnego.

Oto kupon:

Kupon dodatkowy
Za okazaniem 7 (siedmiu) takich samych kuponów administracja „Ostatnich Wiadomości” (Widok 21) wyda upoważnienie do skorzystania z bezpłatnego zdjęcia do konkursu filmowego.

Janusz Kmiecic tłumaczy sny

naszym Czytelnikom

P. St. Maciek pisze:

„Jestem stałą wielbiczką „Ostatnich Wiadomości”, czytam je bardzo uważnie i słucham rad Pana Redaktora, a jestem bardzo, bardzo nieszczerliwa choć jeszcze młoda, bo zaledwie 24-letnia.

Dnia 27 września 1931 r. wyszłam zamąż lecz z mężem nie żyje, na mej drodze stał człowiek, który mi zabrał wszystko. Dla niego opuściłam dom rodzinny; z nim chciałam iść przez całe życie, lecz po 3 latach takiego życia dziś klóci się ze mną, nazywa mnie tak, jak mówią malarze na uliczne panny.

Pieniędźmi które zarabiam, muszę się dzielić z nim, a i tak jeszcze nie jest zadowolony. Muszę zaznaczyć, że

Przy dolegliwościach żołądkowo-kiszkowych, odbijaniach, zastosoowanie 1 — 2 szklanek naturalnej wody gorzkiej „Franciszka s Józefa” wywołuje doskonałe opróżnienie przewodu pokarmowego. Pytajcie się lekarzy.

razem z nim nie mieszkam, tylko ja pracuję, a on do mnie przychodzi; od kilku tygodni tak mi dokucza, że nie mogę tego już znieść.

Proszę o radę, co mam robić. A oto mój sen:

Ubiegłej nocy śniło mi się, że przy szedł do mnie brat mój, który zmarł i mówił do mnie: „chodź, to wyjdziemy na miasto”.

Ja wstaję z łóżka i idę się ubrać. Biorę czarne pończochy: na jednej z pończoch jest dziura na pięcie; mówię więc do brata, że tak nie mogę wyjść. W tej chwili przebudziłam się.

Sen Pani jest zbyt krótki, abym mógł z niego powiedzieć Pani to wszystko, czegoby Pani pragnęła.

Pomimo to mówię on wyraźnie o bardzo ważnej dla Pani sprawie — czeka Panią szczęście rodzinne!

Dlatego też radziłbym corychlej pójść do męża, ukorzyć się przed nim i błagać o darowanie win. Złamanie przysięgi złożonej przed

Bogiem, dla niskich, ziemskich celów, zawsze przyniesie nieszczęście! Pani przysięgę złamała, rzucając męża, a idąc za innym, który stał się teraz drugą jej życia.

Nic Panią z nim nie łączy obecnie, a więc nie dawać więcej ani grosza temu nikczemnikowi, a w razie czego zameldować policji o wymuszaniu przezeń od Pani Jej zarobków.

Proszę się strzec, by nie wpadła Pani w długi.

Czeka Panią żaloba i w związku z tem krótkotrwała wędrówka.

Zyczę Pani z całego serca poprawy losu, co bezwzględnie nastąpi, jeśli Pani mych rad posłucha i skrupulatnie je wypełni.

Niebezpieczna huśtawka

Ośmioletni synek p. Heinicza, Zbyszka, pewnego dnia wybrał się w towarzystwie niani do ogrodu jordanowskiego. Znalazł się wśród równieśników, malec bawił się doskonale, zapominając o Bożym świecie. Najbardziej do gustu przypadła mu huśtawka, z której wcale prawie nie schodził. Ponieważ deska była źle heblowana, a ponadto pęknięta, więc skończyło się na nieszczęście. Malec rozranił sobie ciężko rękę i sprawa oparła się o sąd.

Sąd Grodzki skazał dozorcę ogrodu Długosiewicza na areszt i grzywnę. Sąd odwoławczy wyrok ten utrzymał w mocy, lecz Sąd Najwyższy przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia sądowi drugiej instancji.

Wczoraj właśnie powtórnice rozważał tę sprawę Sąd Okręgowy, uznając Długosiewicza winnym spowodowania ciężkiego uszkodzenia ciała przez niedbałość, skazał go na 100 zł. grzywny.

Skazanie zabójców z Woli

Wczoraj warszawski Sąd Okręgowy wygłosił wyrok w sprawie tajemniczego zabójstwa urzędnika Jakubowskiego w ciemnych zaułkach Woli.

Henryk Krupski, któremu akt oskarżenia zarzucał umyślne zabójstwo Jakubowskiego, został uznany winnym zabójstwa w stanie silnego wzruszenia psychicznego, wywołanego zachowaniem

się pijanego, i został skazany na 3 lata więzienia.

Piotr Grzeszczak za udział w bójkę, której wynikiem była śmierć, został skazany na 1 rok więzienia. Pozostałych oskarżonych Antoniego Ziemińskiego i Stefana Orlika Sąd dla braku dostatecznych dowodów uniewinnił, skutkiem czego po przeszło półrocznym pobycie w więzieniu odzyskali wolność.

Wspomnienia o Marszałku z chmurnych dni Jego życia

1905—rok krwawych walk

5. POLICJA SIĘ BAWI

— Szliśmy przez miasto — opowiada jeden z uczestników za machu — jak żołnierze. Szliśmy środkiem ulicy czwórkami, rytmicznie uderzając butami o bruk. Był to ciepły wieczór letni. Mieszkańcy Lubartowa siedzieli przed swymi domkami i rozkoszowali się łagodnym ciepłem wieczora. Widząc jakichś 20-stu cywilów, maszerujących w takim porządku, mieszkańcy domyślali się czegoś. Na wielu twarzach dostrzegłem malujące się przerażenie. Wiele osób podniosło się z miejsc i wbiegło do mieszkań. Słyszałem nawet, jak jakaś starsza kobieta oświadczyła swej córce, która siedziała obok niej: „Wejdz szybko do mieszkania, coś się bowiem szykuje, przecież to są bojownicy”. Uliczki

szybko opustoszały i miasteczko wyglądało jak wymarłe.

Gdy bojownicy skręcili w uliczkę, przy której mieściła się kasa skarbowa, nagle zauważyli trzech policjantów, idących w ich kierunku. W pierwszej chwili bojownicy pomyśleli, że policjanci rozmyślnie zostali wysłani na przeciw nim. Sledziński wydał cichaczem rozkaz:

— Stać! Przygotować rewolwery do strzału!

Ponieważ uliczka była spowita w ciemnościach, Sledziński sądził, że policjanci w pierwszej chwili nie dojrzą ich. Rozkazał więc nie ruszać się z miejsca. Z rezygnacją czekał na dalszy bieg wypadków. Wacek zaś polecił strzelać do policjantów, dopiero wówczas gdy ci będą w odległości jakichś 20 kroków od bojowców. Należało strzelać gęsto, by

policjanci na miejscu wyzionęli ducha.

Bojownicy stali nieruchomo, wstrzymując wprost oddech. Policjanci zaś ciągle szli w kierunku bojowców i żywo rozprawiali ze sobą, jak gdyby byli bardzo zainteresowani jakąś sprawą. Było prawie jasne, że wogóle nie zauważyli bojowców, jednak co raz bardziej się do nich zbliżali.

Rewolwery bojowców były skierowane do zbliżających się policjantów. Ci ostatni byli jednak tak pochłonięci rozmową, że nie dostrzegli tego, co się dzieje o kilka kroków od nich, nie przypuszczali nawet, że czyha na nich śmierć.

Sledziński chciał już wydać krótki rozkaz: „Ognia!”. W tej samej chwili jednak policjanci pchnęli jakieś drzwi i weszli do szynku, znajdującego się na tej

samej ulicy, co kasa skarbowa.

— A więc to tak! Idą tylko na kieliszki! — wyszeptał jeden z bojowców. — Nie powinniśmy się już niczego obawiać. Z pijanym policjantem łatwo można sobie dać radę.

— Posłuchajcie tego wycia, dobiegającego z knajpy — zauważył z niepokojem Wacek — musi tam być zebrana masa ludzi. Prawdopodobnie państwowi i miejscy urzędnicy otrzymali dziś pensje. Nie jest to dla nas zbyt pożądane zjawisko. Ta cała banda z knajpy może natychmiast przybiec pod budynek kasy skarbowej, jak tylko usłyszy strzelanie.

— To jednak nie może nas powstrzymać — stanowczo wypowiedział Sledziński, — czy słyszycie jak oni sobie tam podpiewują. Musi tam być lepsza wypitka! Jestem przekonany, że są ululani w sztok i że nie będą na wet słyszeli tego, co się dzieje na zewnątrz.

— Nie zapominaj jednak, że

kasa skarbowa znajduje się na tej samej ulicy.

— Trudno, dziś, albo nigdy!

— odpowiedział Sledziński.

— Towarzysze, do roboty! — rozkazał Wacek, zwracając się do bojowców. Wacek rozumiał, że nie można było przesunąć wykonania zamachu na inny dzień. To było jeszcze bardziej niebezpieczne, ponieważ mieszkańcy zauważyli już bojowców.

Po pięciu minutach teroryści znaleźli się przed budynkiem kasy skarbowej. Był już późny wieczór. Dokoła panowała głucha cisza. Bojownicy zachowywali się możliwie najciszej, by nie zakłócić spokoju. Sledziński i Wacek szepsem wydawali niezbędne rozkazy. Wokół budynku rozstawiono 15 bojowców z Sledzińskim na czele. Każdy z nich trzymał w obu rękach po rewolwerze i był gotów walczyć z niebezpiecznym przybywającym sprawnikiem, aż do upadłego.

Co nastąpi...

OWOC GRZECHU

Tragiczne dzieje, które wstrząsnęły całym światem

Helzina była zła na męża. Twierdziła, że źle rozmawiał z policją. Westchnęła:

— O, gdybym ja tu była, wszystko poszłoby inaczej.

Helza przyznawał:

— Kiedy te pieniądze to mi już zupełnie mózg zamroczyły.

I dodał ze wstydem cichym szeptem:

— Ja już nawet spać nie mogę od czasu, jak są tu te hopy...

— A ja przeciwnie... Nigdy tak dobrze nie spałam, jak teraz. Przecież to jasne, że nikt nigdy od nas nie zażąda tych pieniędzy. Musiał je zgubić ktoś bardzo bogaty. A cóż znaczy dla bogacza cztery i pół tysiąca.

— To mi wszystko jedno. Nie znam spokoju, tóki nie pozbędziemy się tych pieniędzy.

— Więc kup prędzej grunt i już.

— Nie...

— Więc co chcesz, żebyśmy z nimi zrobili?

Szepnął jeszcze ciszej w obawie, aby nie spadł na niego zaraz stek wymysłów, obelg, wyrzutów i gróźb:

— Trzeba te pieniądze odnieść do wójta w Czartkowie.

Helzina spojrzała na męża, osłupiała. Nawet słów jej zabrakło, tak była wstrząśnięta tą myślą o zwrocie. Łapiec zaś osmielony mówił dalej:

— Owszem, przyznaję, że wtedy znów będziemy biedni, jak poprzednio... Ale wtedy przynajmniej będę mógł znów spać spokojnie, a to też coś znaczy, nie?

Huknął pięścią w stół i krzyknął:

— Ja już nawet śpiewać nie mogę, do diabła ciężkiog!

Tego już Helzynie było za wiele. Zerwała się, dysząc wściekłością, która wezbrała w niej taką falą, aż oczy jej nabiegły krwią. Krzyknęła:

— Chcesz oddać te pieniądze?!

— Tak!

— Czy to już postanowiłeś ostatecznie?!

— Tak jest! I uczynię to nie później, niż jutro!

— Nie zrobisz tego!

— A któżby mi w tem przeszkodził?!

— Ja!

— Spróbuj! Zresztą, pieniądze są moje! Ja je znalazłem i mogę z nimi robić co mi się żywnie podoba!

Helzina milcząco spojrzała na męża, poczem syknęła z pogardą:

— Dureń!

Albo tego nie słyszał, albo nie zamierzał na to odpowiedzieć, dość, że milczał. Helzina syknęła ponownie:

— Odniesiesz te pieniądze tylko... po moim trupie...

— Zrozum, że to przecież nie nasze pieniądze — usiłował ją przekonywać Helza.

— Skoro je znaleźliśmy, to są nasze. To iak wygrany los na loterii. Znalazłby kto inny, byłyby jego. Kto pierwszy, ten lepszy.

Rozmowa trwała jeszcze dłuższy czas. Na każdy argument męża Helzina miała zawsze przekonującą odpowiedź. Sprzymierzeńcem jej była okoliczność, że Helzie było żal rozstać się z temi pieniędzmi. Przez ubiegłe dni snuł już tyle rozkosznych marzeń. Ileż to razy w zyciu mówił do siebie:

— O, gdybym miał choć trochę zbytecznego grosza...

Dziś miał. I nawet bardzo dużo, dzięki temu szczęśliwemu trafowi. I nie miałby z tego korzystać? Oddać wszystko na marne?

Wkońcu Helza poddał się. Owszem, głos uczciwości odzywał się jeszcze raz po raz, ale już coraz ciszej i ciszej, aż wreszcie umilkł, przygłuszony głosem zachłanności. Właściwie rzeczywiście trudno powiedzieć, aby znalezione znaczyło — skradzione.

Postanowili więc zatrzymać owe cztery i pół tysiąca... Nie wiedzieli, że tego już wkrótce gorzko pożałują...

Magazyn humoru

Składnica dowcipów

Rezerwuar śmiechu

o

„Wesołe Wiadomości”

Cena 10 groszy

Łapiec był zdania, że trzeba poczekać z zakupami kilka miesięcy. Podawał kilka powodów. Przede wszystkim wszyscy wiedzieli, że Helzowie nie mają żadnych oszczędności, więc niby skąd nagle znaleźli tyle pieniędzy? Gadanoby, wypytywanoby się. Trzeba się tłumaczyć i kto wie, co by z tego mogło wyniknąć?

Natomiast Helzina, pragnąc czempredziej korzystać z plodów ich nowego majątku, nawet nie chciała słyszeć o jakichkolwiek zwłokach i mówiła:

— W razie czego powie się, że mieliśmy oszczędności, do których nie przyznawaliśmy się. Czy to wszystko trzeba zawsze rozpowiadać?

I znów zwyciężył pogląd Helziny. Zaniedbanie wszelkich środków ostrożności.

Łapiec postanowił przede wszystkim zakupić łąki przy rzeczce, na które miał apetyt już oddawna. Wiedział, że były do sprzedania. Ich właściciel bardzo potrzebował gotówki. Sprawa nie trwałaby długo. Wkrótce dobito targu. Wystarczało teraz jeszcze tylko ubić sprawę u rejenta w mieście.

Helzina wystrzegła się rozpowiadać o całej sprawie. Łapiec także trzymał język za zębami. Do tego stopnia, że nawet Maleda dowiedział się o tem dopiero w ostatniej chwili i nawet miał żal z tego powodu do Helzy, mówiąc mu:

— Ho, ho, kryjesz się przede mną.

— Jaki? Z czem?

— A kto to kupuje łąki przy rzece?

— Ach, to? Przecież o tem już wróble na dachu ćwierkają.

Maleda wziął Helzę pod rękę i szepnął:

— To z ciebie bogacz, brachu. A ja wcale nie wiedziałem. Kapitalista...

— E, co tam? Miało się trochę grosza odłożonego na czarną godzinę. Wyjęło się z kabzy i już.

— Musiało być go jednak sporo. Taki szmat ziemi kosztuje siłę grosza...

— Kiedy gotówką dałem tylko drobną część Reszta na długie spłaty.

Maleda pomyślał sobie:

— To się jeszcze sprawdzi, bratku.

Tego samego dnia poszedł do rejenta i wagi tymował się, kim jest. Rejent zapytał zdziwiony:

— Czem mogę panu służyć?

Dalszy ciąg jutro.

KRZYK W NOCY

Wstrząsające grozą dzieje straszliwej tajemnicy

Gdy Zosia z Ryszardem weszli do pokoju, Turniak powiedział jej tak właśnie, jak się z Piwaczem umówili, sprzedając ją delikatnie i ogólnikowo, co ma zobaczyć. Zosia, jakby niebardzo rozumiejąc, o co chodzi, przyjęła to wszystko milcząco do wiadomości. Skinęła tylko głową i powiedziała:

— Dobrze.

Od owej chwili wszakże stała się jeszcze bardziej smutna i zamyślona, niż przedtem. Ryszard spoglądał na nią z wielkim smutkiem i zaniemokaniem. Po chwili szepnęła mu:

— Już niech się, co chce dzieje, aby tylko... — i urwała.

Ryszard wszakże dobrze rozumiał, o co jej chodzi. Jeszcze lepiej zaś rozumiał, jak bardzo jej nadzieje były płonne...

Lutyn zadzwonił drżącą ręką do willi Kołowicza. Wnet Larecki otworzył mu osobiście i rzekł po paru słowach powitania:

— Sam panu otwieram, ponieważ służbę wysłałem. Nie chciałem, żeby ktokolwiek przeszkadzał nam w naszej rozmowie.

Wprowadził go do gabinetu, tego samego, w którym Lutyn niegdyś zamordował poprzedniego właściciela tego domku. Zapalił światło...

Lutyn ujrzał tak dobrze mu pamiętne umeblowanie i zdrgnął... Omal nie zemdlął na wspomnienie tego, co tu się kiedyś stało.

Larecki, obserwujący go bacznie, spostrzegł odrazu wrażenie, jakie to wywarło na Lutynie. Był to jeszcze jeden dowód więcej, że Lutyn musiał mieć coś

wspólnego z zamordowaniem Kołowicza, bo inaczej skądże jego zdenerwowanie i głębokie przejęcie. To też nie mógł się powstrzymać, aby nie zapytać Lutyna:

— Dlaczego pan taki blady, drogi panie? Czy pan może niezdrów?

Lutyn, nie w ciemnię bity, odrazu odparł:

— Dziwi mnie pańskie... zdziwienie... Wie pan dobrze, jakie ja teraz straszliwe chwile przeżywam... Cała moja przyszłość, całe moje życie jest teraz w pańskich rękach... Nic dziwnego, że jestem zdenerwowany.

Larecki pomyślał sobie:

— Nawet nie wiesz, jaką prawdę mówisz.

Zrozumiał wszakże również, że popełnił fałszywy krok, gdyż Lutyn zwał swe zdenerwowanie na zniecierpliwienie, wywołane oczekiwaniem na odpowiedź Lareckiego. Było to wielce prawdopodobne i w ten sposób jeden z atutów Lareckiego został znacznie osłabiony. Ale cóż? Teraz nie czas na takie rozmyślenia... Zwłaszcza, że Lutyn zapytał:

— Jakaż jest pańska decyzja? Co pan postanowił? Nic mi pan nie mówi... Lękam się odpowiedzi odmownej, drzę na samą myśl o tem, że mogłaby nastąpić...

— Niechże się pan łaskawie uspokoi — mitygował go Larecki.

Zarazem tak manewrował, aby to on, to Lutyn stawali tyłem do okna. Chodziło o to, żeby widzowie z willi naprzeciwko mogli dokładnie porównać wygląd obu mężczyzn z tyłu i uświadomili sobie możliwość pomyłki.

Wrażenie to udało mu się wywołać rzeczywiście.

Gdy tylko Piwacz pierwszy ujrzał, że w domku Kołowicza zapaliło się światło, zawołał:

— Baczność, moi państwo! Teraz proszę uważać!

Cała czwórka chciała już stanąć przy oknie, gdy nagle Turniak zgasił światło.

— Co tu się stało? Czyżby światło się zepsuło? — zapytała Zosia.

— Nie, proszę pani — odparł Turniak — to tylko ja je zgasiłem, bo powinniśmy widzieć, ale by niewidzialni. Przytomni, ale nieobecni.

Było to ze strony Turniaka posunięcie bardzo sprytne. Nie pomyślał o niem Larecki, nie pomyślał nawet Piwacz. A przecież było to bardzo ważne. Gdyby bowiem Lutyn się odwrócił i ujrzał całe towarzystwo, przyglądające mu się, powziąłby natychmiast podejrzenia, uniemożliwiające wykonanie całego planu. Piwacz pochwalił za to Turniaka poklepaniem.

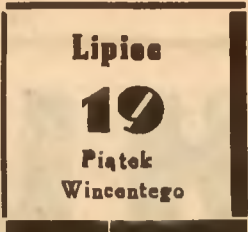
Manewrowanie Lareckiego szybko dało wynik, zwłaszcza, że Piwacz objął rolę jakby „konferansjera” w teatrze rewjowym, zapowiadającego, co ma nastąpić i jak to należy rozumieć. Mówił więc:

— Proszę państwa o dokładne przyjrzenie się obu panom. Przekonacie się, że podobieństwo z tyłu jest rzeczywiście bardzo znaczne i kto widział scenę morderstwa z tyłu, mógł rzeczywiście powziąć pewne podejrzenie.

Wszyscy byli naprawdę pod wielkim wrażeniem tego podobieństwa. W pewnej chwili Turniak zapytał Zosie:

— Który z panów stoi teraz tyłem do nas?

Dalszy ciąg jutro.

KONKURS FILMOWY dla Czytelników „Ostatnich Wiadomości Krakowskich”

Zawiadamiamy niniejszem naszych Szan. Czytelników, mających zamiar brać udział w konkursie filmowym Ostatnich Wiadomości, by w najbliższych dniach przedłożyli w Redakcji „Ostatnich Wiadomości Krakowskich”, Kraków, ul. Na Gródku 2 — siedem kuponów umieszczonych w naszym dzienniku, celem otrzymania bezpłatnej fotografii z artystycznego zakładu fotograficznego Braci Karaś w Krakowie, Szewska 12, celem przesłania jej do Komisji konkursowej.

Teatr miejski: „Wyzwolenie”.

Repertuar kin krakowskich

Adria: „Wieżnia na urlopie”
 Atlantic: „Perwanie”
 Apollo: „Kobieta szuka miłości”
 Bagatela: „Zanfałam ci...” i rewja „Start do szczęścia”
 Dom żołnierza: „Nie bądźciez kurtyzanką”
 Promień: „Serec indjanki”
 Sienko: „Ullica” i „Nowoczesny rebinzon”
 Świt: „Kosi pasnr”
 Sztuka: „Tygrys mordercą”
 Ulecha: „Nocne życie Bogów”
 Wanda: „Świat jest zakochany”.

Napad na ul. Starowiślnej

Wczoraj rano znaleziono Michała Pachydymiaka na ulicy Starowiślnej pod domem nr. 60 z szeregiem ran tłuczonych na klatce piersiowej. Po udzieleniu pomocy przez pogotowie ratunkowe przewieziono go do szpitala św. Łazarza.

Śledztwo w sprawie tego tajemniczego napadu prowadził policja.

Krwawe starcie strażników kolejowych z węglarzami

Nocy ubiegłej szajka złożona z kilkunastu zawodowych złodziei węgla kolejowego na dworcu towarowym w Grudziądzu napadła w celach rabunkowych na przejeżdżający pociąg węglowy.

Napad ten zauważył patrol policyjny, który przy pomocy stróżów kolejowych usiłował ująć „węglarzy”.

Ponieważ złodzieje kpili sobie z wezwania policji przeto jeden z policjantów oddał strzały rewolwerowe. Strzały te zraniły jednego z uciekających węglarzy o czym świadczą obfite ślady krwi.

Rannego uprowadzili pozostali złodzieje.

Śmiertelne zatrucie grzybami

W Lublinie wydarzył się straszny wypadek zatrucia się grzybami.

25-letnia Marja Open, kupiła na rynku, od nieznannej kobiety wiejskiej, trochę grzybów.

Kiedy Open ugotowała grzyby i zjadła poczuła się nagle niedobrze, odczuwając straszne bóle w żołądku.

Sąsiedzi wezwali lekarza, który stwierdził zatrucie niejadalnymi grzybami.

Open została przewieziona do szpitala w stanie bardzo ciężkim gdzie nieszczęśliwa kobieta walczyła ze śmiercią.

14-letnia dziewczynka utonąła ratując braciśzka

Wstrząsający dramat rozegrał się wczoraj w Wejherowie. 14-letnia córka gospodarza z Wdzydz Miętkówna, poszła po wodę do bliskiego jeziora, w towarzystwie swego 7-letniego brata.

Gdy schyliła się, by zaczerpnąć wody, brat jej spadł z kładki i począł tonąć.

Dziewczynka rzuciła się na ratunek, nie umiejąc jednak pływać, utonąła. Chłopca uratował jeden z sąsiadów.

Ciało bohaterskiej dziewczynki wyłowiono po dłuższych poszukiwaniach.

Wstrząsające samobójstwo kupca

Wstrząsające wrażenie wśród kupiectwa we Lwowie wywołało samobójstwo 48-letniego Rudolfa Fluhr, znanego kupca.

Fluhr znalazł się ostatnio w ciężkich warunkach materialnych i groziła mu ekamisia.

Podczas nieobecności domowników Fluhr strzelił do siebie z rewolweru w skroń. Samobójcę przewieziono do szpitala, gdzie nie odzyskawszy przytomności zmarł.

Ruch przedwyborczy w Krakowie

W nadchodzącym tygodniu spodziewane są w Krakowie posiedzenia plenarne rady miejskiej i izby przemysłowo-handlowej dla wybrania członków zgromadzeń wyborczych, które wyznaczają kandydatów na posłów.

Prawdopodobnie na posiedzeniu rady miejskiej znajdzie się także sprawa zatwierdzenia załącznika do budżetu przez Funduszu Pracy.

Jak już podaliśmy wczoraj na czele zgromadzeń wyborczych

(kolegów) stoją okręgowi komisarze wyborcy, których powołał minister spraw wewnętrznych. Wobec tego, że Kraków podzielony jest na dwa okręgi — posiadać będzie także 2 komisarzy wyborczych.

Interesującą jest rzeczą jaki będzie skład zgromadzeń wyborczych. Z góry można przewidywać, że w okręgu 80 (śródmieście) będzie przewaga przedstawicieli mieszczaństwa, kupie-

ctwa i inteligencji, natomiast w okręgu 81, który zamieszkuje w znacznym stopniu ludność żydowska i robotnicza, skład zgromadzeń będzie posiadać odmienny charakter.

Pozatem już obecnie, kwestją żywej dyskusji jest jakie organizacje kobiece wyślą do kolegów wyborczych swe reprezentantki. Jak wiadomo bowiem w każdym zgromadzeniu ma ich zasiadać po 5.

O skasowanie świadectw przemysłowych

Konieczność zreformowania obecnego systemu pobierania opłat za świadectwa przemysłowe jest uznana zarówno przez sfery gospodarcze jak i właściwe czynniki międzynarodowe.

Podczas rozpatrywania tego zagadnienia zwycięża ogólnie pogląd, zupełnej likwidacji tego rodzaju obciążenia, pochodzącego jeszcze z czasów zaborezych.

Sfery gospodarcze wskazują, że Skarb Państwa otrzymuje w chwili obecnej około 20 milionów zł. za świadectwa przemysłowe.

Kwota ta mogłaby być pokryta w inny sposób przez ewentualne rozłożenie jej na płatników podatku obrotowego, przy zachowaniu słusznej proporcji.

Likwidacja świadectw przemysłowych odciążałaby w poważnym

stopniu władze skarbowe, które mają moc pracy w związku z kontrolowaniem przedsiębiorstw, sporządzaniem protokołów karnych, rozpatrywanie odwołań i t. d.

Jak się dowiadujemy sprawa zniesienia świadectw będzie przedstawiona w najbliższym czasie w ministerstwie skarbu.

Proces o usiłowane zabójstwo posterunkowego

Przed sądem okręgowym karnym w Krakowie zasiadli wczoraj na ławie oskarżonych Wincenty Dulowski i jego brat Stanisław, obaj z Chrzanowa oskarżeni o niebezpieczne pogroźki oraz o mierzenie z rewolweru do poster. P. P. następnie o kra-

dzień świni na szkodę Stefana Strzały wart. zł. 100.

Dnia 26 X. 1934 obaj oskarżeni włamali się do stajni Strzały zabili tam świnię wart. 100 do 120 zł. Gdy wynosili mięso natopkali strażnika Jelenia, do

którego mierzyli z rewolweru, lecz strzały nie oddali. Następnie groził post. pol. P., że oile zdradzi, to go zastrzeli.

Rozprawę odróczono. Rozpr. przew. s. o. dr. Wasilewski, osk. prok. dr. Jaroński.

Uśmierciła 2-letniego syna w Krakowie

Ławę oskarżonych w sądzie okręgowym karnym w Krakowie zajęła wczoraj Irena Litwa, lat 23, wyrobnicza, zam. przy ulicy Gęsiej 28, oskarżona o nieumyślne spowodowanie śmierci swego 2-letniego synka, Jana.

Dnia 1 kwietnia 1935 osk. Litwa upuściła w kuchni garnek z wrzącą wodą, którą oblała znajdującą się opodal i spożywającego obiadu swego syna. Odwieziony do szpitala zmarł po

kilku dniach. Sąd po przeprowadzonej rozprawie uwolnił osk. od winy i kary.

Rozpr. przew. s. o. dr. Wasilewski, osk. prok. dr. Dulęba.

Awantura w Urzędzie Celnym

Na ławie oskarżonych w sądzie okręgowym karnym w Krakowie zasiadła wczoraj jako oskarżona żona urzędnika celnego Urzędu Celnego, Wiktoria Pelsowa z Poznania oskarżona o znieważenie i oblanie swego męża atramentem podczas urzędowania.

Małżonkowie Pelsowie żyją w seperacji. Zazdrosna małżonka nie mogła się z tem pogodzić i dnia 31 VII. 1934 przybyła do Urzędu Celnego i wywołała awanturę, poczem porwała z biurka flaszkę z atramentem i całą

zawartość wylała na swego męża plamiąc mu ubranie oraz twarz i akta. Za tenczyn stanęła wczoraj przed sądem.

Spowodu niejawienia się oskarżonej rozprawę odróczono. Rozpr. przew. s. o. dr. Bobilewicz, osk. prok. dr. Jaroński.

Śmierć za zdradę małżeńską

Małżonkowie Ignacy i Barbara Sacharczukowie m-cy wsi Baranki w powiecie brzeskim wybrali się przed kilku dniami do wsi Łaszewce do koszenia siana. Po drodze Sacharczuk wszczął kłótnię z żoną na temat zdrady małżeńskiej.

Sacharczuk postanowił pozbyć się zdradliwej małżonki i usiłuj-

jąc ją zabić, uderzył żonę kilkakrotnie w głowę i ręce siekierą poczem zbiegł w niewiadomym kierunku, myśląc, że kobieta już nie żyje.

Nieszczęśliwa po odzyskaniu przytomności dowlokła się z trudem do domu swych rodziców z Łaszewicz, skąd ojciec odwiózł ją w stanie beznadziejnym do

do szpitala sejmikowego w Kamieńcu-Litewskim.

Młodziwi małżonek ujęty został następnego dnia i oddany do dyspozycji władz sądowych.

Jak się dowiadujemy nie jest to pierwsza sprawa Sacharczuka. W roku 1932 był on skazany za pobicie na 2 lata więzienia.

Adwokat skazany za pobicie kobiety

Prze sądem okr. w Tarnowie odbyła się rozprawa przeciwko adwokatowi dr. Izraelowi Laufbanowi z Dębicy, oskarżonemu o pobicie kobiety.

Tło zajścia jest następujące: Podczas kłótni powstałej między matką oskarżonego, a sąsiadką Esterą Srokową, wmiszał się adwokat i dotkliwie pobił sąsiadkę. Na środowej rozprawie oskarżony przyznał się do pobicia Srokowej, tłumaczył się, że zrobił to... w obronie koniecznej. Trybunał pod przewodnictwem s.o. Ciastonia skazał dra Laufbana na 14 dni aresztu bez zawieszenia, motywując, że obraza słowna nie stanowi podstawy do obrony koniecznej. Oskarżenie popierał dr. Rozwadowski, bronił mgr. Skowroński. Sprawa była sensacją palestry tarnowskiej.

Kochankowie przed sądem w Krakowie

Józef Marjan Jankowski i Marja Wątorok zam. przy ul. Królowej Jadwigi 151 od dłuższego czasu żyli w kenkubinacie, owocem tego przyszła na świat córka imieniem Barbara Michalina. Dziecko przyszło na świat w szpitalu św. Łazarza we wrześniu 1933 r. Jankowski podał w kapelanji św. Łazarza, że córka niesłubna jest córką ślubną i tak do ksiąg została wpisana. Za ten czyn oboje stanęli przed sądem okręgowym karnym w Krakowie.

Sąd dla braku winy oskarżonych uwolnił ich od winy i kary. Rozpr. przew. s. o. dr. Bobilewicz osk. prok. dr. Dulęba.

Trup na torze kolejowym

Na moście przy torze kolejowym obok wsi Janów pow. koneckiego znaleziono zwłoki Jana Jezorowskiego z rottzaską czaszką. Jezorowski był robotnikiem 3-go oddziału drogowego. Przyczyny śmierci dotychczas nie ustalono.